

— forelagde Tillægsbevillingslovforslaget, benyttede Lejligheden til i sin Omtale af Tillægsbevillingslovforslagets forskellige Indtægtsposter at rette et Angreb paa den nuværende Finansminister for hans efter Hr. Brandes' Mening urigtige Udtalelser om, hvad en bestemt Indtægt, det, man kaldte Forsvarsskat, vilde have givet og efter Hr. Brandes' Oplysning havde givet, et Angreb, som, efter hvad der blev oplyst under Debatten, i øvrigt hvilede paa en Misforstaaelse — for at bruge et mildt Udtryk —, for ikke at sige et forkert Citat af, hvad den nuværende Finansminister havde sagt. Der er ikke noget mærkeligt i, naar en Finansminister benytter Forelæggelsen af et Lovforslag, selv om det er Tillægsbevillingslovforslaget, til at rette et Angreb paa et Medlem af Tinget, at dette Medlem saa finder det nødvendigt under Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget faa Dage efter at tilbagevise dette Angreb og gøre opmærksom paa, at det ikke er rigtigt, saaledes som der er citeret. Hvis Hr. Rode i Gaar havde indskrænket sig til sine Spørgsmaal vedrørende Tallene paa Indtægtsposterne paa Tillægsbevillingslovforslaget og det af Finansministeren nævnte formentlige Underskud, skulde jeg selvfølgelig ikke i mindste Maade have sagt noget om det mærkelige i, at han tog Ordet for at rette en saadan Forespørgsel; den var efter min Mening ikke paakrævet, men den var i hvert Fald forstaaelig og berettiget. Men der kan ikke, efter hvad der er sket i 1910, findes noget som helst Holdepunkt for, at man benyttede Tillægsbevillingsloven i Gaar til at rejse den Slags Spørgsmaal, som Hr. Rode rejste.

Jeg finder i øvrigt ingen Anledning til at komme ind paa de mange Spørgsmaal, Hr. Rode rettede. Hr. Rode har faaet Svar fra Ministrene, et Svar, som nok skal volde ham Vanskeligheder nok at komme omkring ved. Men jeg vil gerne sige følgende: Naar Hr. Rode i sin anden Tale i Gaar brugte det Udtryk, at Hr. Zahle skulde have sagt, at saa snart man havde faaet den nye Valglov, vilde der blive udskrevet Valg — jeg ved ikke, om det var overfor Kongen, han havde sagt det, eller ved hvilken Lejlighed, men det er i denne Forbindelse af mindre Betydning —, forstaar jeg det ikke rigtig. Da vi kort før Paaske havde Grundlovsforslaget til eneste Behandling efter Fællesudvalg, lod man ganske roligt Grundlovsforslaget falde væk derved, at det blev vedtaget i forskellig Form i Folketing og Landsting; og da

sagde daværende Statsminister Zahle, at Regeringen maatte forbeholde sig senere at fremkomme med et andet, et nyt Grundlovsforslag. Var det da Ministeriets Mening, at der, saa snart der var vedtaget en ny Valglov, skulde afholdes Valg, eller var ikke Meningen — saaledes som vistnok alle forstod det — den, at naar man var blevet enig om en Valglov, vilde Regeringen forelægge et nyt Grundlovsforslag, og saa skulde man prøve endnu en Gang, om man ikke kunde blive enig om et Grundlovsforslag, og først derefter vilde man faa Valg. Jeg tror ikke, det var Meningen, at naar man var blevet enig om en Valglov — det er muligt, at det ikke vilde være saa vanskeligt at opnaa Enighed, der var jo næsten opnaaet Enighed før Paaske —, saa skulde vi have Valg. Det er noget, man siger bagefter. Jeg tror, det var Meningen, saadan som Hr. Zahle ogsaa sagde, at der skulde forelægges et nyt Grundlovsforslag, og saa skulde man forhandle om det, og saa fik man maaske Valg, naar Ministeriet en Gang kunde finde en Situation, der var gunstigere for det til Valg — jeg tror for Resten ikke, den var kommet.

Sluttelig vil jeg sige, at der for mig var noget, der lod overordentlig mærkeligt i Hr. Rodes Omtale af Grundlovsforslaget og den Stilling, hans Parti vilde tage, og som vi for Resten slet ikke rigtig fik Besked om — de Radikale er, kan man skønne, endnu saa forsigtige, at de ikke tager deres Standpunkt, før de har hørt, hvad Socialdemokraterne vil, og det fik vi ikke helt at vide, heller ikke af Hr. Borgbjerg; men baade de Radikale og Socialdemokraterne maa jo tage deres endelige Stilling i Udvalget, som jeg forudsætter, der bliver nedsat om Sagen. I sin Omtale af de Radikales Stilling sagde Hr. Rode, at han var selvfølgelig enig i, hvad jeg havde udtalt om det ønskelige i, at der kunde blive virkelig Enighed om den Grundlovsændring, vi skulde have i Anledning af Genforeningen. Men, sagde han, det afhænger fuldstændig af Regeringen, vi kan udmærket godt faa Enighed, naar Regeringen gaar ind paa, hvad der forlanges. Det er en Selvfølge; paa den Maade kan man altid faa Enighed, naar de, der forlanger, bare har at forlange, og alle de andre har at gaa ind paa det. Men det er en forkert Opfattelse, og jeg vil gerne bidrage mit til, at den Opfattelse kunde blive fjernet, at det er Regeringen og Regeringspartiet, der skal sørge for, at alt, hvad man fra modsat Side forlanger, kan blive opfyldt, for at der kan blive Enig-